

Arrest

nr. 327 104 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
 Rue Grande 84
 5500 DINANT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 november 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMARCHE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters verklaren van Somalische nationaliteit te zijn.

1.2. Op 28 november 2022 kwam eerste verzoekster als meerderjarige in België toe samen met haar destijds minderjarige zus I.A.M. – tweede verzoekster – geboren op 3 september 2006, haar minderjarige broer M.A.M., geboren op 3 juli 2008, haar minderjarige zus R.A.M., geboren op 5 augustus 2010 en haar minderjarige zus X., geboren op 12 februari 2014.

1.3. Verzoeksters dienden op 29 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in samen met hun broer M.A.M. en zussen R.A.M. en X

1.4. Op 21 december 2022 werd voor tweede verzoekster, omdat zij minderjarig was, door de FOD Justitie – Dienst Voogdij een voogd aangesteld.

1.5. Op 12 januari 2024 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hier-na: het CG) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status ten aanzien van verzoeksters. In beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arresten van 6 september 2024 met nummers 312 649 en 309 778 eveneens de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Ook ten aanzien van verzoeksters' broer M.A.M. heeft het CG op 12 januari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen. In beroep weigerde de Raad bij arrest van 6 september 2024 met nummer 312 648 de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 9 september 2024 werd een einde gesteld aan de voogdij over tweede verzoekster die meerderjarig was geworden.

1.8. Verzoeksters' twee minderjarige zussen X en R.A.M. werden door het CG erkend als vluchteling, respectievelijk op 12 januari 2024 en 17 oktober 2024.

1.9. Op 23 januari 2024 ondertekende eerste verzoekster op vraag van het CG een verbintenis op eer ten aanzien van haar minderjarige zus X en op 29 oktober 2024 voor haar minderjarige zus R.A.M.

1.10. Op 29 oktober 2024 nam verweerder ten aanzien van eerste verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : [A.M.]
voornaam : [S.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Somalië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12.01.2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06.09.2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat drie zussen en een broer in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Voort verklaarde betrokkene dat haar grootmoeder in Griekenland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij de DVZ en het CGVS medische attesten neer. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

[...]

1.11. Eveneens op 29 oktober 2024 nam verweerder ten aanzien van tweede verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : [A.M.]
voornaam : [I.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Somalië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12.01.2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06.09.2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde dat drie zussen en een broer in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Betrokkene verklaarde dat haar grootmoeder in Griekenland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij de DVZ en het CGVS medische attesten neer. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

[...]

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpen verzoeksters op: "schending van artikelen 52/3 §1 en 74/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, evenals van artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen."

Zij betogen als volgt:

"De tegenpartij is van mening dat zij aan verzoeksters bevelen om het grondgebied te verlaten kan geven, op grond dat niets op het tegendeel wees.

Daarbij heeft de tegenpartij geen rekening gehouden met verzoeksters persoonlijke situaties in hun geheel.

1. Zo stelt de tegenpartij zich op het standpunt dat verzoeksters familielevens recht zou worden gerespecteerd indien zij het land zouden moeten verlaten omdat haar broer en zussen geen deel uitmaakt van hun gezinskern.

Dit argument is twijfelachtig.

Er zijn immers bijkomende elementen die de normale affectieve banden overstijgen tussen verzoeksters en hun broer en zussen.

Er zij op gewezen dat eerste verzoekster de oudste zus van deze broer-zusgroep is en dat zij de enige volwassene van de familie was toen zij in België aankwamen.

Daar komt nog bij dat de twee jongste zusjes van verzoeksters de vluchtelingenstatus hebben gekregen en dus in België mogen verblijven.

Zij hebben de vluchtelingenstatus gekregen omdat zij het risico liepen te worden besneden als zij naar Somalië zouden terugkeren.

Wanneer de vluchtelingenstatus wordt toegekend uit vrees voor besnijdenis, moet een verbintenis op eer worden ondertekend door een familielid van de minderjarige.

In dit geval was het eerste verzoekster die deze verbintenissen moest ondertekenen voor haar minderjarige zussen (stuk 2 en 3).

Zij is ook verantwoordelijk om elk jaar naar de dokter gaan met haar zussen om de ingevulde medische verklaring terug te sturen (zie instructies van CGVS van 18 januari 2024 - stuk 2).

Hieruit blijkt dat verzoekers en hun broers en zussen een familiekeren vormen die verder gaat dan normale emotionele banden.

2. Bovendien zijn verzoeksters (en hun broer, die nog minderjarig is) documenten aan het verzamelen om een aanvraag tot regularisatie in te dienen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 om te kunnen verblijven bij hun twee minderjarige zussen die erkende vluchtelingen zijn.

Bijgevolg is de beslissing van de tegenpartij in strijd met de bepalingen van het middel."

2.2. Kernpunt van verzoeksters' betoog is dat zij, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in de bestreden beslissingen, wel degelijk een familiekeren vormen met hun minderjarige broer M.A.M. en twee minderjarige zussen R.A.M. en Su.A.M. Deze laatste twee zussen werden erkend als vluchteling door het CG omdat een gegronde vrees voor genitale verminking bij terugkeer naar hun land van herkomst in hunnen hoofde aannemelijk werd geacht. Verzoeksters voeren aan dat er tussen hen, hun broer en zussen bijkomende elementen bestaan die de normale affectieve banden overstijgen. Zij wijzen er in het bijzonder op dat eerste verzoekster de enige volwassene was toen zij samen in België toekwamen en dat de twee jongste minderjarige zusjes de vluchtelingenstatus toegekend kregen. In dit kader diende eerste verzoekster, als oudste verwant, op vraag van het CG een verbintenis op eer te ondertekenen voor haar minderjarige zussen.

2.3. Bij het verzoekschrift voegen verzoeksters onder meer volgende documenten:

- Een verbintenis op eer van het CG ondertekend op 23 januari 2024 waarin kan worden gelezen dat eerste verzoekster zich ertoe verbindt elke vorm van genitale verminking ten aanzien van haar zus Su.A.M. te beletten en te voorkomen en waarin zij zich ertoe verbindt jaarlijks een medisch attest in te dienen dat bewijst dat Su.A.M. geen genitale verminking heeft ondergaan (stuk 2).
- Een e-mail van 18 januari 2024 van de coördinatrice opvolging vrouwelijke genitale verminking van het CG waarin zij schrijft dat eerste verzoekster, als oudste meerderjarige zus, voormelde verbintenis op eer dient te ondertekenen (stuk 2).
- Een verbintenis op eer van het CG ondertekend door eerste verzoekster op 29 oktober 2024 waarin kan worden gelezen dat eerste verzoekster, die het wettelijk gezag uitoefent over haar zus R.A.M., zich ertoe verbindt elke vorm van genitale verminking ten aanzien van haar zus R.A.M. te beletten en te voorkomen en waarin zij zich ertoe verbindt jaarlijks een medisch attest in te dienen dat bewijst dat R.A.M. geen genitale verminking heeft ondergaan (stuk 3).

2.4. Uit verzoeksters betoog en gevoegde stukken blijkt het volgende:

- Verzoeksters zijn samen met hun broer en zussen toegekomen in België zonder begeleiding van hun ouders of een andere volwassene en zij hebben alhier samen een verzoek om internationale bescherming ingediend; eerste verzoekster was op dat moment als enige meerderjarige.
- Verzoeksters' minderjarige zussen Su.A.M. en R.A.M. werden door het CG erkend als vluchteling omdat een gegronde vrees voor genitale verminking in hun land van herkomst aannemelijk werd geacht. Zij hebben bijgevolg een verblijfsrecht in België als vluchteling en kunnen niet worden geacht terug te keren naar hun herkomstland.
- Eerste verzoekster heeft voor haar minderjarige zussen Su.A.M. en R.A.M. een verbintenis op eer ondertekend teneinde genitale verminking in hunnen hoofde te voorkomen en te beletten. Zij dient hiertoe jaarlijks een medisch verslag over te maken aan het CG waaruit blijkt dat haar zussen geen genitale verminking hebben ondergaan.

2.5. In de bestreden beslissingen kan het volgende worden gelezen voor wat betreft het gezins- en familieleven van verzoeksters:

"Betrokkene verklaarde dat drie zussen en een broer in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene verklaarde dat haar grootmoeder in Griekenland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen."

2.6. Verzoeksters kunnen worden gevolgd in hun betoog dat er wel sprake van "bijkomende elementen die de normale affectieve banden overstijgen tussen verzoeksters en hun broer en zussen". Enerzijds blijkt dat zij allemaal samen zijn toegekomen in België, waarbij eerste verzoekster als jongvolwassene de oudste was van de voor de rest volledig minderjarige familiegroep, anderzijds werd voor het treffen van de bestreden

beslissingen zeker de verbintenis op eer van 23 januari 2024 aangegaan door eerste verzoekster ten aanzien van haar minderjarige zus Su.A.M. (waarbij een CG-model werd gebruikt waarin er sprake is van de moeder van de besnedene; in de latere verbintenis op eer van 29 oktober 2024 wordt eerste verzoekster aangeduid als degene die het wettelijk gezag uitoefent over haar andere minderjarige zus R.A.M.). Verzoeksters kunnen daarom worden gevolgd in hun standpunt dat niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met hun persoonlijke situatie bij de beoordeling van het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen hen, hun minderjarige broer en minderjarige zussen. Artikel 8 van het EVRM, dat staten ertoe verplicht een belangenafweging te maken waarin alle elementen die de zaak kenmerken te betrekken, werd derhalve geschonden. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden voormelde verdragsbepaling wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). De Raad wijst er ook nog op dat het Hof oordeelt dat de banden tussen jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een beschermenswaardig gezinsleven kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55).

2.7. Het verweer in de nota kan de voormelde vaststelling van de Raad niet tegenhouden. Waar verweerder in de nota vooreerst wijst op een gebonden bevoegdheid in het kader van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven als er op illegale wijze in het Rijk wordt verbleven en stelt dat *“de bestreden beslissing” “niet meer is dan de wettelijk voorziene resultante van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan de verzoekende partij werden geweigerd”*, kan de Raad hem niet volgen. Immers kan verweerder geen abstractie maken van de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid van voormelde wet waarop de bestreden beslissingen zijn gegrond en dat bepaalt dat een bevel wordt afgegeven *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Verweerder kan zich bijgevolg niet verschuilen achter de *“gebonden bevoegdheid”* om te argumenteren dat hij in de gegeven omstandigheden niets anders vermag dan, na te hebben vastgesteld dat verzoeksters zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een onderzoek naar een schending van een hogere rechtsnorm, zoals artikel 8 van het EVRM, dringt zich wel degelijk op. Dit komt trouwens tot uiting in artikel 74/13 van voormelde wet waarnaar de bestreden beslissingen verwijzen en waarin kan worden gelezen dat verweerder bij het treffen van een terugkeerbesluit rekening moet houden met o.a. het gezins- en familielevens. Verweerder betwist in de nota met opmerkingen niet dat hij er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen op 29 oktober 2024 kennis van had dat verzoeksters zonder begeleiding van een volwassene in België zijn toegekomen samen met hun minderjarige broer en twee minderjarige zussen, dat dezen laatsten de vluchtelingenstatus kregen toegekend door het CG en dat eerste verzoekster ten aanzien van één minderjarige erkende zus de voormelde verbintenis op eer van 23 januari 2024 heeft ondertekend waardoor zij zich ertoe heeft verbonden elke vorm van genitale verminking ten aanzien van deze minderjarige zus te beletten en te voorkomen. Om aan te tonen dat zij niet het slachtoffer worden van genitale verminking, dient eerste verzoekster hierbij zoals gezegd jaarlijks een medisch verslag over te maken aan het CG. Verweerder tracht deze verbintenis te minimaliseren door te stellen dat *“louter”* omdat eerste verzoekster deze verbintenis aanging met betrekking tot *“de jongere zus”*, geen bijkomende elementen van afhankelijkheid werden aangetoond teneinde een beschermenswaardig familielevens aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM en ze te herleiden tot een jaarlijks doktersbezoek. Hierdoor miskent verweerder de draagwijdte van deze verbintenis op eer die ertoe strekt dat eerste verzoekster zich engageert om genitale verminking van haar minderjarige zus te voorkomen en te beletten. Dat eerste verzoekster als oudste van de gezinsgroep die taak kreeg toebedeeld door het CG (zie bovenvermeld stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift) wijst redelijkerwijs op een afhankelijkheidsband tussen haar en haar minderjarige zus(sen). Verder is het de Raad niet duidelijk op welke leden van het kerngezin en verwanten verweerder doelt wanneer hij aanvoert *“dat niet aannemelijk [wordt] gemaakt dat deze minderjarige zus niet in staat zouden zijn om - met begeleiding van de personen die wél tot hun kerngezin behoren - naar een dokter te gaan, ten einde eventueel benodigde medische verklaring te doen opstellen”* alsook: *“Dienstig kan in dit kader gewezen worden op het feit dat er nog andere verwanten in België verblijven.”* Immers blijkt nergens uit het administratief dossier dat er nog andere gezinsleden van verzoeksters in België verblijven dan hun minderjarige broer en twee minderjarige zussen. Waar verweerder vervolgens *“ten overvloede en strikt subsidiair”* benadrukt dat het geval van verzoeksters geen situatie van voortgezet verblijf vormt en er geen toetsing moet geschieden aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, kan hij worden gevolgd. Maar ook in de situatie van verzoeksters waarin er geen sprake is van een voortgezet verblijf, moet verweerder, zoals hij overigens zelf aangeeft, een zorgvuldige ‘fair balance’ maken, waarin hij alle elementen die verzoeksters’ zaak kenmerken op een zorgvuldige manier moet betrekken. Verweerder is hierin tekort geschoten. Waar hij voorts voorhoudt dat niet is aangetoond dat verzoeksters *“het voorgehouden privéleven”* niet elders kunnen leiden, is het duidelijk dat verzoeksters gewag maken van een schending van hun familielevens en niet van hun privéleven. Verweerder is voorts van oordeel dat het slechts zou gaan om een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst opdat verzoeksters zich aldaar in het bezit kunnen laten stellen van de nodige binnenkomstdocumenten. Dergelijks

kan niet worden gelezen in de bestreden beslissingen. Het volstaat bijgevolg om dit af te doen als a posteriori verweer waarmee de Raad geen rekening kan houden. Verweerders uitgebreide theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM, kunnen ten slotte bezwaarlijk volstaan om de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling op dit vlak overeind te houden.

Dit alles leidt tot de conclusie dat het enig middel voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM gegrond is. Deze vaststelling volstaat voor de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA

